

Rzym określa wizję - numer pięć

*Ujawnianie powtarzających się proroczych kontrowersji w adwentyzmie:
Zrozumienie łupieżców twego ludu*

Jeff Pippenger
2024-08-09

W ostatnim artykule zidentyfikowaliśmy sześć proroczych linii kontrowersji, które miały miejsce w historii adwentyzmu od okresu ruchu millerowskiego aż po dzień dzisiejszy. Twierdzę, że pierwszy i ostatni spór o "grabieżców twego ludu" w czternastym wersecie jedenastego rozdziału Księgi Daniela są proroczo identyczne. Milleriści rozumieli "grabieżców" jako Rzym, a protestanci nauczali, że "grabieżcami" był syryjski król o imieniu Antioch Epifanes.

A w owych czasach wielu powstanie przeciwko królowi Południa; również rabusie twego ludu wywyższą się, aby utwierdzić widzenie, lecz upadną. Daniel 11:14.

Wersety od dziesiątego do piętnastego przedstawiają wojnę między królestwami Egiptu i Syrii. Egipt jest w tym fragmencie królem południa, a król Syrii przedstawiony jest jako król północy. Werset dziesiąty wskazuje na to, co historycy nazywają początkiem czwartej wojny syryjskiej w 219 r. p.n.e., zaś wersety jedenasty i dwunasty przedstawiają bitwę pod Rafią w 217 r. p.n.e. oraz jej następstwa. Następnie wersety od trzynastego do piętnastego wskazują na bitwę pod Panium w 200 r. p.n.e. W wersetach dziesiątym–piętnastym syryjskim królem jest Antioch Wielki, władca imperium Seleucydów.

Werset dziesiąty przedstawia historię, gdy Antiochus Magnus rozpoczyna wojnę, aby odzyskać terytorium, które lata wcześniej zostało odebrane królestwu Seleucydów. W tym wersecie odzyskuje utracone terytorium w 219 r. p.n.e., lecz tymczasowo wstrzymuje agresję i stara się przegrupować siły zbrojne. Odzyskał kontrolę nad utraconym terytorium i dotarł aż do granicy Egiptu, południowego królestwa rządzonego przez dynastię Ptolemeuszy. W latach 219–217 p.n.e. zarówno król południa, jak i król północy czynili przygotowania do zbliżającej się bitwy pod Rafią.

Bitwa pod Rafią miała miejsce w 217 r. p.n.e., a południowe królestwo Egiptu, rządzone przez Ptolemeusza, zwyciężyło nad syryjskim królem Antiochusem Magnusem, królem północy w proroczym fragmencie. Następnie w wersetach od trzynastego do piętnastego, siedemnaście lat później, w 200 r. p.n.e., Antiochus Magnus, który wówczas zawarł sojusz z Filipem Macedońskim, stoczył z Egiptem bitwę pod Panium. Południowe królestwo Egiptu miało wówczas króla-dziecko w wieku pięciu lub sześciu lat, a Antiochus Magnis i Filip nie mogli się powstrzymać przed wykorzystaniem króla-dziecka Egiptu, i Antiochus Magnus zwyciężył w bitwie pod Panium. Trzy wersety, które przedstawiają bitwę pod Panium, zawierają wersecz czternasty, w którym do narracji proroczej wprowadzona zostaje nowa potęga.

„Rozbójnicy twego ludu” to inna potęga niż egipski król południa, seleucydzki król północy czy Filip, macedoński władca. Millerowcy rozpoznali, że Rzym to „rozbójnicy twego ludu”. Jeden z

hebrajskich rdzeni, który bywa tłumaczony jako „rozbójnicy”, oznacza „tego, który łamie”. Pogański Rzym jest w proroctwie przedstawiony jako moc, która miała roztrzaskać na kawałki.

Potem w nocnych widzeniach ujrzałem: oto czwarta bestia, straszliwa i przerażająca, niezwykle silna; miała wielkie żelazne zęby: pożerała i miażdżyła, a resztę deptała swymi nogami; różniła się od wszystkich bestii, które były przed nią; i miała dziesięć rogów. Daniela 7:7.

Kiedy Uriah Smith komentuje rozbójników, cytuje historyka, który wskazuje, że rozbójnicy oznaczają łamaczy.

Wprowadzona zostaje teraz nowa potęga — 'rabusie twego ludu'; dosłownie, jak mówi biskup Newton, 'łamacze twego ludu'. Daleko, nad brzegami Tybru, królestwo żywiło się ambitnymi planami i mrocznymi zamiarami. Z początku małe i słabe, rosło w siłę i potęgę w zdumiewającym tempie, ostrożnie sięgając tu i ówdzie, by wypróbować swe męstwo i sprawdzić krzepę swego wojennego ramienia, aż, świadome swej mocy, śmiało wzniosło głowę pośród narodów ziemi i niepokonaną ręką chwyciło za ster ich spraw. Odtąd imię Rzymu widnieje na kartach historii, przeznaczone na długie wieki do kierowania sprawami świata i wywierania potężnego wpływu na narody aż do końca czasów.

„Rzym przemówił; i Syria oraz Macedonia rychło dostrzegły zmianę zachodzącą w obrazie ich marzeń. Rzymianie wkroczyli w obronę młodego króla Egiptu, zdecydowani uchronić go przed zgubą obmyśloną przez Antiocha i Filipa. Było to w roku 200 przed Chr., i stanowiło jedną z pierwszych ważnych interwencji Rzymian w sprawy Syrii i Egiptu.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 257.

Prorocstwo przedstawione w wersetach spełniło się mniej więcej w ciągu dwudziestu lat, od 219 r. p.n.e. do 200 r. p.n.e., ale prorocy mówią więcej o dniach ostatecznych niż o dniach, w których żyli.

„Każdy z dawnych proroków przemawiał mniej dla swoich czasów niż dla naszych, tak iż ich prorokowanie zachowuje moc względem nas. «A to wszystko przydarzyło się im dla przykładu i zostało napisane ku przestrodze dla nas, na których przyszły końce wieków». 1 Koryntian 10:11. «Nie sobie samym, lecz nam usługiwali tymi rzeczami, które wam teraz zostały zwiastowane przez tych, którzy wam głosili ewangelię przez Ducha Świętego zesłanego z nieba; w które to rzeczy aniołowie pragną wejrzeć». 1 Piotra 1:12....”

„Biblia nagromadziła i zebrała w jedno swoje skarby dla tego ostatniego pokolenia. Wszystkie wielkie wydarzenia i doniosłe sprawy historii Starego Testamentu powtarzały się i powtarzają w Kościele w tych dniach ostatecznych.” Wybrane poselstwa, tom 3, 338, 339.

Chociaż Daniel nie żył w dwudziestoletnim okresie, który rozważamy, natchnienie przekazane za pośrednictwem pism Siostry White informuje nas, że znaczna część historii zapisanej w rozdziale jedenastym Księgi Daniela ma się powtórzyć podczas ostatecznego wypełnienia rozdziału jedenastego Księgi Daniela.

„Nie mamy czasu do stracenia. Przed nami niespokojne czasy. Świat jest wzburzony duchem wojny. Wkrótce rozegrają się sceny ucisku, o których mówią proroctwa. Proroctwo z jedenastego rozdziału Księgi Daniela niemal osiągnęło swoje pełne wypełnienie. Znaczna część historii, która rozegrała się w wypełnieniu tego proroctwa, powtórzy się.” Manuscript Releases, numer 13, 394.

Wersety 10–15 jedenastego rozdziału Księgi Daniela przedstawiają historię dni ostatecznych, która prowadzi do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, gdyż werset 16 określa, kiedy Rzym po raz pierwszy podbił „wspaniałą ziemię”.

Lecz ten, który przyjdzie przeciwko niemu, będzie czynił, co zechce, i nikt nie ostoi się przed nim; i stanie we wspaniałej ziemi, która przez jego rękę zostanie spustoszona. Daniela 11:16.

Daniel używa wyrażenia „wspaniała ziemia” dwukrotnie w swoich pismach. Pierwszy raz występuje w wersecie szesnastym, kiedy dosłowny, pogański Rzym podbił dosłowną wspaniałą ziemię Judy.

„Chociaż Egipt nie mógł ostać się przed Antiochem, królem północy, Antioch nie mógł ostać się przed Rzymianami, którzy teraz wystąpili przeciwko niemu. Żadne królestwa nie były już dłużej zdolne stawiać oporu tej wzrastającej potędze. Syria została podbita i przyłączona do imperium rzymskiego, gdy Pompejusz, 65 r. p.n.e., pozbawił Antiocha Azjatyckiego jego posiadłości i sprowadził Syrię do rangi prowincji rzymskiej.”

„Ta sama potęga miała również stanąć w Ziemi Świętej i ją pochłonąć. Rzym wszedł w przymierze z ludem Bożym, Żydami, w roku 162 p.n.e., od której to daty zajmuje wybitne miejsce w proroczym kalendarzu. Nie uzyskał jednak jurysdykcji nad Judeą przez rzeczywisty podbój aż do roku 63 p.n.e.; a stało się to w następujący sposób.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 259.

Ten drugi werset, w którym Daniel używa wyrażenia "wspaniała ziemia", to werset czterdziesty pierwszy.

Wejdzie także do wspaniałej ziemi, a wiele krajów zostanie obalonych; lecz ci ujdą z jego ręki: Edom, Moab i naczelnicy spośród synów Ammonu. Daniela 11:41.

Werset czterdziesty pierwszy oczywiście następuje po wersecie czterdziestym, a werset czterdziesty zaczyna się słowami „i w czasie końca”. W *The Great Controversy* Siostra White określa rok 1798 jako „czas końca”, więc werset czterdziesty pierwszy opisuje historię, która następuje po czasie końca w 1798 roku.

„Ale w czasie końca — mówi prorok — «Wielu będzie biegać tam i z powrotem, a poznanie się pomnoży». Daniela 12,4. ... Od 1798 roku księga Daniela została odpieczętowana, zwiększyła się znajomość proroctw, a wielu głosiło uroczyste poselstwo o bliskości sądu.” Wielki bój, 356.

Kraina wspaniała z wersetu czterdziestego pierwszego to nie dosłowna starożytna Juda, lecz duchowa, współczesna Juda. Stany Zjednoczone są duchową, współczesną Judą, a werset

czterdziesty pierwszy wskazuje na rychłe wprowadzenie ustawy niedzielnej w Stanach Zjednoczonych.

Jednak nie to, co duchowe, było pierwsze, lecz to, co cielesne; a potem to, co duchowe. 1 Koryntian 15:46.

Ta ustawa niedzielna jest typologicznie przedstawiona w wersecie szesnastym, gdyż „znaczną część historii, która miała miejsce” przy wypełnieniu proroctwa z jedenastego rozdziału Księgi Daniela ma się powtórzyć. Wersety 10–15 w czasach ostatecznych przedstawiają historię poprzedzającą i prowadzącą do ustawy niedzielnej.

Król północy w owych pięciu wersetach, jak również król południa, którzy znaleźli swoje wypełnienie w królu seleukidzkim Antiochu Wielkim i w egipskich królach królestwa Ptolemeusza, uosabiają potęgi będące w centrum historii prowadzącej do wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej. Te wersety przedstawiają historię ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy, gdyż werset dziesiąty wskazuje na upadek Związku Radzieckiego w 1989 roku, a werset szesnasty na wkrótce nadchodzącą ustawę niedzielną.

Chrystus podkreśla te wersety, zestawiając werset 10 z werselem 40 oraz werset 16 z werselem 41. Bezpośrednie odniesienie do dosłownie rozumianej chwalebnej ziemi, która jest typem duchowej chwalebnej ziemi z werselem 41, stanowi zakończenie sześciu wersetów, a początkiem jest werset 10.

Tak jak Chrystus zadbał o to, aby werset szesnasty miał bezpośredni związek z werselem czterdziestym pierwszym, tak też werset dziesiąty ma bezpośredni związek z werselem czterdziestym. Wyrażenie w wersecie dziesiątym „przelewać się i przechodzić przez” jest identycznym hebrajskim zwrotem, który w wersecie czterdziestym oddano jako „przelewać się i przechodzić ponad”. Ten zwrot występuje w Piśmie tylko w jeszcze jednym miejscu, lecz jest tam przetłumaczony nieco inaczej niż w wersecie dziesiątym i czterdziestym. Mimo to jest to ten sam hebrajski zwrot.

I przejdzie przez Judę; wyleje się i przejdzie, sięgnie aż do szyi; a rozpostarcie jego skrzydeł wypełni rozległość twojej ziemi, o Immanuelu. Izajasza 8:8.

Sformułowanie u Izajasza „przeleje się i przejdzie” jest tym samym, co „przeleje się i przejdzie przez” w wersecie dziesiątym oraz „przeleje się i przejdzie ponad” w wersecie czterdziestym. Co więcej, każdy z tych trzech wersetów opisuje atak króla północy na króla południa. U Izajasza północny król Asyrii, Sennacheryb, atakował Judę, południowe królestwo Izraela. W wersecie dziesiątym Antioch Wielki, północny król imperium Seleucydów, atakował południowe królestwo Egiptu. W wersecie czterdziestym król północy, władza papieska, która na początku werselem czterdziestego otrzymała śmiertelną ranę, atakowała południową ateistyczną potęgę Związku Radzieckiego. Każdy werset przedstawia tę samą proroczą strukturę konfliktu między królami północy i południa, i w każdym z nich król północy „przelewa się i przechodzi”.

Świadectwo Izajasza i werset dziesiąty zgodnie wskazują, że gdy król północy atakuje, zatrzymuje się, zanim wkroczy do stolicy królestwa południowego. Sennacheryb doprowadził działania

wojenne pod mury Jerozolimy i nie posunął się dalej. W 219 r. p.n.e. Antioch Wielki dotarł do granicy Egiptu i zatrzymał się. Następnie przegrał bitwę pod Rafiją, która miała miejsce dwa lata później, w 217 r. p.n.e. Sennacheryb dotarł pod mury Jerozolimy i przegrał bitwę, gdy Bóg interweniował.

Dlatego tak mówi Pan o królu Asyrii: Nie wejdzie do tego miasta, nie wypuści tam strzały, nie stanie przeciw niemu z tarczą ani nie usypie przeciw niemu wału. Drogą, którą przyszedł, tą samą wróci, a do tego miasta nie wejdzie — mówi Pan. Ja będę bronił tego miasta, aby je ocalić — przez wzgląd na siebie i przez wzgląd na mego sługę Dawida. I stało się tej nocy, że anioł Pana wyszedł i pobił w obozie Asyryjczyków sto osiemdziesiąt pięć tysięcy; a gdy rano wstali, oto wszyscy byli trupami. Odszedł więc Sennacheryb, król Asyrii, wrócił i zamieszkał w Niniwie. A gdy oddawał cześć w domu Nisrocha, swego boga, Adrammelek i Sareser, jego synowie, zabili go mieczem; sami zaś uciekli do ziemi Armenii. A jego son Asarhaddon królował po nim. 2 Księga Królewska 19:32-37.

W 1989 roku król północy zmiotł Związek Radziecki, ale nie zdobył stolicy Związku Radzieckiego. Rosja przetrwała. Następna bitwa, przedstawiona w wersetach jedenastym i dwunastym, to bitwa pod Rafiją, która została także zilustrowana przez rozgromienie armii Sennacheryba i jego późniejszą śmierć, co wskazuje na zwycięstwo króla południa — w relacji Sennacheryba było to zwycięstwo Judy, a w relacji Antiocha Wielkiego — Rafia.

Werset dziesiąty stanowi bezpośrednie powiązanie z werselem czterdziestym, a werset szesnasty stanowi bezpośrednie powiązanie z werselem czterdziestym pierwszym. Wersety od dziesiątego do szesnastego przedstawiają historię od 1989 roku aż do prawa niedzielnego. Ten werset przedstawia ukrytą historię w wersecie czterdziestym, która zaczyna się od upadku Związku Radzieckiego w 1989 roku i trwa aż do prawa niedzielnego. Werset dziesiąty łączy także bezpośrednio "siedem czasów" z 26. rozdziału Księgi Kapłańskiej z ukrytą historią, lecz ta linia prawdy wykracza poza to, co tutaj przedstawiamy.

W historii zwolenników Millera doszło do pierwszej z sześciu głównych kontrowersji w obrębie adwentyzmu dotyczących właściwej identyfikacji Rzymu, a dotyczyła ona tego, kogo przedstawiali rozbójnicy z czternastego wersetu. Protestanci uważali, że przedstawiają oni Antiocha Epifanesa, a zwolennicy Millera identyfikowali ich jako Rzym. W ostatniej kontrowersji adwentyzmu dotyczącej właściwej identyfikacji Rzymu również chodzi o rozbójników z czternastego wersetu. Jedna grupa, reprezentowana przez zwolenników Millera, podtrzymuje podstawowe rozumienie zwolenników Millera, które zostało potwierdzone przez Ducha Proroctwa.

"Widziałam, że tablica z 1843 roku została pokierowana ręką Pana i że nie należy jej zmieniać; że liczby były takie, jak On chciał; że Jego ręka była nad nią i ukryła błąd w niektórych liczbach, tak że nikt nie mógł go dostrzec, dopóki Jego ręka nie została cofnięta." Wczesne Pisma, 74.

Ta święta mapa utożsamia kontrowersję z zapisem 164 r. p.n.e.

164 Śmierć Antiocha Epifanesa, który oczywiście nie wystąpił przeciw Księżciu Książąt, gdyż od 164 lat już nie żył, zanim Księżę Książąt się urodził.

Wzmianka o tamtym sporze na świętym wykresie stanowi jedyną prawdę na nim przedstawioną, która nie opiera się na proroczym fragmencie Słowa Bożego. Tym samym wyznacza kamień milowy nie historii biblijnej, lecz historii Adwentu i „nie należy go zmieniać”, gdyż spór ukazuje, w jaki sposób ustanawiana jest prorocza wizja. Odrzucenie tej podstawowej prawdy jest równoczesnym odrzuceniem autorytetu Ducha Proroctwa, który poświadcza święty wykres.

Ostatecznym oszustwem szatana będzie uczynić bezskutecznym świadectwo Ducha Bożego. „Gdzie nie ma widzenia, lud ginie” (Przysłów 29:18). Szatan będzie działał przebiegle, na różne sposoby i przez różne czynniki, aby zachwiać zaufaniem pozostałego ludu Bożego do prawdziwego świadectwa. Wprowadzi fałszywe widzenia, by zwodzić, i zmiesza fałsz z prawdą, tak zbrzydzi ludziom sprawę, że będą uważać wszystko, co nosi miano widzeń, za rodzaj fanatyzmu; lecz szczerze dusze, zestawiając fałsz z prawdą, będą potrafiły je rozróżnić. Wybrane poselstwa, księga 2, 78.

Ostatni spór dotyczący "zbójców twego ludu" jest taki sam jak pierwszy, a bez zrozumienia symbolu, który utwierdza widzenie, "lud ginie." Oni "giną", ponieważ "unieważniają świadectwo Ducha Bożego."

Inna klasa twierdzi, że Stany Zjednoczone są przedstawione jako rozbójnicy z wersetu czternastego. Ta klasa nie jest w stanie lub nie chce dostrzec, że Antiochus Magnus w wersach od dziesiątego do piętnastego reprezentuje Stany Zjednoczone. Tak jak protestanci w historii milleryzmu twierdzili, że rozbójnicy to Antiochus, tak klasa, która nie chce tego dostrzec, identyfikuje rozbójników jako moc (Stany Zjednoczone), której typem jest Antiochus.

Atak Sennacheryba na Judę, który dotarł aż do stolicy, Jerozolimy, i zakończył się niepowodzeniem, był dowodzony przez generała Sennacheryba, Rabszaka.

Otóż teraz, proszę cię, złóż rękojmię mojemu panu, królowi Asyrii, a ja dostarczę ci dwa tysiące koni, jeśli zdołasz ze swej strony posadzić na nich jeźdźców. Jakże więc zdołasz odeprzeć choćby jednego dowódcę spośród najpośledniejszych sług mojego pana, skoro polegasz na Egipcie co do rydwanów i jeźdźców? Czyż teraz wstąpiłem bez Pana przeciw temu miejscu, aby je zniszczyć? Pan rzekł do mnie: Wstąp przeciw tej ziemi i zniszcz ją. Wtedy Eliakim, syn Chilkiasza, i Szebna, i Joach, rzekli do Rabszakego: Mów, prosimy, do twoich sług językiem syryjskim, bo go rozumiemy; a nie mów z nami w języku żydowskim w uszach ludu, który jest na murze. Lecz Rabszake rzekł do nich: Czy mój pan posłał mnie do twego pana i do ciebie, aby mówić te słowa? Czy nie do mężów, którzy siedzą na murze, aby wraz z wami jedli własne łajno i pili własny mocz? Potem Rabszake stanął i zawołał donośnym głosem po żydowsku, i rzekł: Słuchajcie słowa wielkiego króla, króla Asyrii. 2 Księga Królewska 18:23–28.

Rabszak przedstawiał nie swoje słowa, lecz słowa Sennacheryba, króla Asyrii. W Księdze Daniela 11:40 król północy to władza papieska, która w czasie końca w 1798 roku otrzymała śmiertelną ranę z rąk ateistycznej Francji, króla południa. W tym wersecie król północy ostatecznie dokonuje

odwet i zalewa królestwo południa (ZSRR) w 1989 roku. Gdy król północy dokonał tego dzieła, przybył z "wozami, i jeźdźcami, i wieloma okrętami". "Wozy i jeźdźcy" symbolizują potęgę militarną, a "okręty" symbolizują potęgę gospodarczą. Te symbole wskazują na Stany Zjednoczone jako zastępczą armię papieskiego Rzymu w zwycięstwie z 1989 roku, co obrazuje Rabszak. Antioch Wielki w wersetach od dziesiątego do piętnastego przedstawia Stany Zjednoczone, a ponieważ William Miller słusznie rozpoznał, że słowo "także" w wersecie czternastym wprowadza do narracji proroczej nową potęgę, "łupieżcy" muszą przedstawiać potęgę odrębną zarówno od ptolemejskich królów południa, jak i od Antiocha, króla północy, czy Filipa Macedońskiego.

Król południa w tym wersecie, bez najmniejszej wątpliwości, oznacza króla Egiptu; lecz co oznaczają rozbójnicy twego ludu, pozostaje może dla niektórych nadal kwestią wątpliwą. To, że nie może to oznaczać Antiocha ani żadnego króla Syrii, jest oczywiste; gdyż anioł mówił o tym narodzie przez szereg poprzednich wersetów, a teraz mówi: „także rozbójnicy twego ludu” itd., co wyraźnie sugeruje jakiś inny naród. Przyznam, że Antioch może i ograbił Żydów; ale jak mogłoby to „utwierdzić widzenie”, skoro nigdzie w widzeniu nie mówi się o Antiochu, że dokonał czynu tego rodzaju; gdyż należał on w widzeniu do tego, co nazywa się królestwem greckim. Znowu, „utwierdzić widzenie” musi oznaczać uczynić je pewnym, dopełnić lub wypełnić. William Miller, Dzieła Millera, Wykład 6, 89.

„Antiochus” było imieniem wybieranym przez wielu królów syryjskiego imperium Seleucydów. Założycielem tego imperium był Seleucid Nicator, a łączna liczba królów seleucydzkich wynosiła między dwudziestoma sześcioma a trzydziestoma. Wielu z tych królów wybierało imię „Antiochus”, podobnie jak papieże wybierają imiona tronowe, gdy są wybierani na papieża. Wszyscy papieże są „antychrystem”, co oznacza „przeciw Chrystusowi”. Słowo „anti” znaczy „przeciw”. Jako antychryści przyjęli imię swojego duchowego przodka, którym jest Szatan. Zarówno Szatan, jak i papieże są w natchnieniu określani jako antychryst.

"Determinacja antychrysta do przeprowadzenia buntu, który rozpoczął w niebie, będzie nadal działać w dzieciach nieposłuszeństwa." Świadectwa, tom 9, 230.

Papież jest przedstawicielem Szatana, a zatem obaj są przeciw Chrystusowi, i dlatego są "Antychrystem". Wybiera imię, gdy obejmuje urząd papieski i staje się ziemskim przedstawicielem Szatana.

Aby zapewnić sobie doczesne korzyści i zaszczyty, Kościół został skłoniony do zabiegania o przychyłność i poparcie wielkich tego świata; a odrzuciwszy w ten sposób Chrystusa, został nakłoniony do uznania zwierzchnictwa przedstawiciela Szatana — biskupa Rzymu. Wielki spór, 50.

Po ich uczynkach poznać ich, a papieże kontynuują to samo dzieło co Szatan.

Przez papieża rzymskiego na ziemi prowadzona jest ta sama działalność, jaka miała miejsce na dworach niebiańskich przed wypędzeniem księcia ciemności. Szatan usiłował skorygować w niebie prawo Boże i wprowadzić własną poprawkę. Wyniósł własny osąd ponad osąd swego Stwórcy i postawił swoją wolę ponad wolę Jehowy, i w ten sposób w istocie uznał Boga za omylnego. Papież również postępuje tak samo i, przypisując sobie nieomylność, stara się

dostosować prawo Boże do własnych wyobrażeń, sądząc, że potrafi naprawić błędy, które, jak mu się wydaje, dostrzega w ustawach i przykazaniach Pana nieba i ziemi. W istocie mówi światu: Dam wam lepsze prawa niż prawa Jehowy. Cóż za zniewaga dla Boga niebios! Signs of the Times, 19 listopada 1894.

Chociaż Seleukos Nikator założył państwo Seleucydów, wielu późniejszych królów obrało imię „Antiochos” na cześć nie Seleukosa, lecz jego ojca. Ojciec Seleukosa, Antiochos, był arystokratą i generałem w służbie króla Filipa II Macedońskiego, który był ojcem Aleksandra Wielkiego. Ten szlachecki status i wojskowe doświadczenie położyły podwaliny pod znaczącą rolę Seleukosa oraz jego późniejsze dojście do władzy po śmierci Aleksandra Wielkiego.

Królestwo Seleukosa powstało, gdy przejął kontrolę nad trzema z czterech części królestwa Aleksandra. Rzym również podbija trzy potęgi geograficzne, aby przejąć kontrolę i zostać królem północy. Gdy Seleukos zabezpieczył wschód, zachód i północ, stał się w narracji historycznej królem północy, a jego stolicą było miasto Babilon. Wielu późniejszych królów wybierało imię "Antioch", gdy obejmowali tron północy, aby uczcić swojego politycznego przodka. Tę analogię łatwo dostrzec, jeśli chcesz ją dostrzec. Jeśli nie, to nie.

Imię „Antiochus” (Ἀντίοχος po grecku) pochodzi od greckich elementów „anti” (oznaczającego „przeciw” lub „naprzeciw”) i „ocheo” (oznaczającego „mocno trzymać” lub „utrzymywać”). Królowie północy wybierali to imię, aby zachować swoje polityczne dziedzictwo po ojcu, tak jak antychryst (papież) wybiera imiona, gdy zaczynają rządzić. Tak jak papież są przedstawicielami swojego ojca, diabła, tak też Antiochowie z imperium syryjskiego stanowią typ przedstawicieli swojego ojca. W tym ujęciu Antiochus uosabia pełnomocnika ich ojca. Pełnomocnikiem władzy papieskiej w 1989 roku były Stany Zjednoczone, a świeckie świadectwo potwierdza relację między antychrystem, papieżem Janem Pawłem II, a Ronaldem Reaganem w ich działaniach na rzecz obalenia byłego Związku Radzieckiego.

W wersetach od dziesiątego do szesnastego pierwszy i ostatni werset mają bezpośrednio odniesienia do wersetów czterdziestego i czterdziestego pierwszego. Werset dziesiąty bezpośrednio odpowiada wersetowi czterdziestemu. Werset szesnasty bezpośrednio odpowiada wersetowi czterdziestemu pierwszemu. Wersety te stanowią tę część prorocstwa Daniela, która dotyczy czasów ostatecznych.

Księga, która była zapieczętowana, nie była Księgą Objawienia, lecz tą częścią prorocstwa Daniela, która dotyczyła dni ostatecznych. Pismo mówi: „A ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu końca; wielu będzie biegać tu i tam, a wiedza się rozmnoży” (Daniela 12:4). Gdy księga została otwarta, ogłoszono: „Czasu już nie będzie”. (Zob. Objawienia 10:6.) Księga Daniela jest teraz odpieczętowana, a objawienie dane przez Chrystusa Janowi ma dotrzeć do wszystkich mieszkańców ziemi. Przez wzrost wiedzy lud ma zostać przygotowany, aby ostać się w dniach ostatecznych. . . .

W poselstwie pierwszego anioła ludzie są wezwani do oddawania czci Bogu, naszemu Stwórcy, który uczynił świat i wszystko, co w nim jest. Oddawali cześć instytucji papieżstwa, unieważniając prawo Jehowy, lecz w tej kwestii ma nastąpić wzrost poznania. Wybrane

poselstwa, tom 2, 105, 106.

W czasie końca, w 1989 roku, ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Daniela stanowiło „część prorocstwa Daniela dotyczącą dni ostatecznych”. Rozpoznano to, gdy zostało wówczas odpieczętowane, a to odpieczętowanie przyniosło wzrost poznania na temat „instytucji papieżstwa, unieważniającej prawo Jehowy”. Alfa i Omega zawsze ukazuje koniec poprzez początek, a proces testowania, który rozpoczął się w 1989 roku, miał na celu wyłonienie dwóch klas czcicieli.

I powiedział: Idź swoją drogą, Danielu, bo słowa te są zamknięte i zapieczętowane aż do czasu końca. Wielu zostanie oczyszczonych, wybielonych i wypróbowanych; lecz bezbożni będą postępować bezbożnie, i żaden z bezbożnych nie zrozumie; ale mądrzy zrozumieją. Daniela 12:9, 10.

Teraz znajdujemy się w ostatnim etapie tego procesu testowania, ponieważ kontrowersja dotycząca rozbójników na początku adwentyzmu powtarza się. Utożsamienie rozbójników ze Stanami Zjednoczonymi oznacza utożsamienie Antiocha z rozbójnikami. To identyczna kontrowersja jak między millerytami a protestantami.

Na końcu procesu testowania, tak jak na początku procesu testowania, który rozpoczął się w 1989 roku, Lew z pokolenia Judy odpieczętował „tę część prorocstwa Daniela, która odnosiła się do dni ostatecznych”. W 1989 roku było to ostatnie sześć wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela, a na końcu jest to ukryta historia wersetu czterdziestego, którą typologicznie przedstawiają wersety od dziesiątego do szesnastego.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad sześcioma liniami kontrowersji w historii adwentyzmu w kolejnych artykułach. Pierwsza z tych sześciu kontrowersji ilustruje ostatnią z nich. Posłużymy się pierwszą i ostatnią kontrowersją, aby nałożyć je na pozostałe cztery, w miarę jak będziemy przedstawiać elementy związane z wysiłkami wroga sprawiedliwości, mającymi na celu przeszkodzenie ludowi Bożemu w należywym rozróżnianiu „widzenia”, ustanowionego symbolem Rzymu.

Jeśli nie zrozumiemy wagi chwil, które szybko przemijają i przechodzą w wieczność, i nie przygotujemy się, by stanąć w wielkim dniu Boga, będziemy niewiernymi szafarzami. Strażnik powinien znać porę nocy. Wszystko jest teraz przepojone powagą, którą wszyscy, którzy wierzą w prawdę na ten czas, powinni sobie uświadomić. Powinni działać, mając na względzie dzień Boży. Sądy Boże niebawem spadną na świat, a my musimy się przygotowywać na ten wielki dzień.

"Nasz czas jest cenny. Mamy tylko kilka, bardzo niewiele, dni próby, w których możemy przygotować się na przyszłe, nieśmiertelne życie. Nie mamy czasu na chaotyczne działania. Powinniśmy obawiać się ślizgania się po powierzchni słowa Bożego." Świadectwa, tom 6, 407.